

Arnhem, 28 januari 2024

Lieve Storm Jocelyn,

Ik zette mijn dochter bij school af en ze zei
*als jij nog even voor het raam zwaait
zal ik proberen je niet te vergeten.*

Het zou niet de eerste keer zijn
dat ik een kwartier vergeefs naar boven staar
of ze voor het raam verschijnt,
maar dat ze onderweg is afgeleid
door een insect, vriendin of vrolijke gedachte.

Gelukkig ook – een meisje van zes
dat zich niet door het leven weet afgeleid
zou me pas zorgen baren.

Maar het was een fijne gedachte
dat er iemand was die probeerde me niet te vergeten.

Later, in de Onzalige Bossen,
was het of de beuken en eiken zich opnieuw moesten zetten
na de winterwinden, de stammen kreunden en kraakten,
terwijl het hout zich opnieuw een houding zocht.

Ik voelde me aan de stammen verwant
zocht ook naar een nieuwe houding
omdat de oude me niet meer lekker zat;
mijn wortels stonden goed, dat wel,
ik verlangde niet naar andere aarde,
maar ik wist me met mijn takken geen raad
en vooral vlak onder mijn kruin
kreunde en kraakte het.

Dus wat moest ik anders dan
in het kale bos gaan staan,
nog maanden voor de bloei,
en met mijn armen als takken
naar de hemel wijzen.

Op dat moment stormde een wild zwijn vlak langs me,
een grijze bonk spieren met stugge vacht,
om verderop weer in de Onzalige Bossen te verdwijnen.

Het was waarschijnlijk meer toeval dan teken,
maar ik besloot toch door te lopen,
zonder conclusie of oplossing, dat wel.

En ondertussen was het fijn om te weten
dat er iemand was
die probeerde me niet te vergeten.